

Amoreta je stvorena za vas, osmišljena da vas zabavi i opusti, da vam vrati osmeh na lice i okrepi dušu.

Ona vam donosi tople, ljubavne priče i servira ih isključivo da biste u njima uživali.

Amoreta je vaš odmor, razonoda i predah.

Ona postoji da bi vaše srce bilo ispunjeno kada zatvorite knjigu.

Amoreta i vi, na krilima ljubavi.

Poletimo zajedno u svet ovog romana.

www.amoreta.rs

UKUS POLJUPCA NESTAŠNE MERLO

Heder Hejford

Prvo poglavlje

Sa širokim osmehom na ozarenom licu, Merlo Sen Pjer se provukla kroz gusto zbijenu publiku do prednjeg dela umetničke galerije; učtiv aplauz je prigušio zveckanje njenih prepoznatljivih narukvica.

Pošto je konačno stigla do govornice, čvrsto se uhvatila za njene prozirne plastične ivice i zastala da ureže taj prizor u sećanje, leteći pogledom sa jednog na drugo poznato lice. Preplavio ju je redak osećaj pripadnosti, popunjavajući – makar samo i načas – džinovsku prazninu u njoj.

Šardone i Sovinjon dovezle su se čak iz Nape povodom godišnje izložbe – mada s njima nije došao i tata, to se već podrazumeva. On je bio neprekidno zauzet, sputan beskonačnim ciklusom sadnje, berbe i muljanja grožđa. Sofi se majčinski osmehivala, a Šardi je obrisala suzu ponosa. Koliko god da su nastojale da budu neupadljive, prilepljene uza same zidove u zadnjem delu sale, skupa odeća i vratolomne štikle odavale su njene sestre kao pripadnice jedne potpuno druge klase. Na osnovu površnog pogleda, niko ne bi zaključio da je Meri, u onim pohabanim baletankama i izbledelim farmerkama, njihova rođena sestra.

Što je i dobro.

Meri je sačekala da aplauz utihne, a onda se sagla ka mikrofonu. „Gejtsovom fakultetu: hvala od sveg srca na ovoj nagradi. A kolegama studentima: naše zajedničko

poštovanje prema umetnosti koju ću, nadam se, do kraja života usavršavati, spaja nas sve u jednu veliku porodicu.“

Čak prisniju od pojedinih porodica.

I za kraće vreme nego što joj je bilo potrebno da stigne do govornice, njen govor je bio gotov, a sa njime i prijem povodom izložbe.

Deset minuta potom, još sva ozarena sjajem svoga postignuća, Meri se izvinila malom krugu onih što su joj čestitali, pa ode da potraži ženski toalet. Kada ga je pronašla, ušla je u jednu kabinu i zatvorila vrata za sobom. Ubrzo je začula i korake u hodniku, a potom su se vrata toaleta otvorila.

„Jesi li je videla malopre tamo?“

Meri se ruka ukočila na bravi kabine pre no što će izaći. Znala je taj glas. Njegova vlasnica je imala ormarić za odlaganje radova odmah kraj Merinog. Susretale su se gotovo svakodnevno.

„Misliš, vinarsku princezu? Ma da. Došlo mi je da se isповraćam. Ali znaš kako se kaže: 'Dobija onaj ko već ima.'“ *Čelsi*. Meri ju je znala još od prve godine studija. „Ali svejedno, nije fer! Njoj nagrade nisu ni potrebne. Mi ostali ćemo morati da krpimo sebi za život. Kako to da baš *ona* dobije Nagradu za otkup?“

Preneražena i pometena, Meri je priljubila dlanove uz vrata, iskosila uvo i pritajila dah, naprežući se da čuje, ometena zvukom vode što je tekla u umivaonik i cepanjem papirnih ubrusa sa držača. Prvi glas je pripadao Rejn – koja je, kao i Meri, studirala izradu nakita, samo što je bila pred samom diplomom, a Meri je čekalo još godinu dana školovanja.

„A šta misliš, kako? Njen matori je fakultetu donirao brdo para.“

„Hmf!“, začu se podrugljiv frktaj. „Moglo se i pretpostaviti.“

„Umetnost je njoj hobi“, reče Rejn. Bila je to najgora uvreda u svetu umetnika. „Svi znaju da nikad neće biti

pravi dizajner nakita. Vratit će se u tatinu vilu i biće profesionalni kupac.“

„Jesi li videla to imanje?“, upita Čelsi.

„Šta, vinariju? Samo na fotografijama na netu.“

„Meri me je zvala jednom, za vreme zimskog raspusta. Na slikama se ne vidi kakva je to grdosija. Sve i ako bude nastavila da pravi nakit posle fakulteta, nikada neće morati od njega da živi. Nije pošteno. Zauzima ovde prostor koji je mogao da zauzme neki pravi umetnik. Nije ni čudo što je svoju dizajnersku liniju nazvala *Lažni sjaj*.“

Među pločicama toaleta odjeknuo je prezriv smeh. I dalje skrivena, Meri se zgrčila i čvrsto je zažmurila. Samo je želela da se sve ovo svrši.

„Hajde, lepo izgledaš. Danas je poslednji Studentski četvrtak u kafiću *O'Brajen*. Svi će tamo biti.“

Svi? Meri je poslednji četvrtak provela pogrbljena nad tablom za rad, polirajući konačne proizvode svojih ruku. Kod *O'Brajena* je bila pozvana jednom – još u jesen, posle dvadeset prvog rođendana – otprilike u isto vreme kad je počela da je opčinjava primena poludragog kamenja kroz istoriju. Odbila je poziv da bi se posvetila istraživanju. Nikad je više nisu pozvali.

Škripnuše vrata, a glasovi, bogu hvala, utihnuše u daljini.

Kao u nekoj magli, Meri je polako sela na ve-ce šolju. Jedino što je sada čula bio je cunami koji je besneo u njenoj glavi, vraćajući je u vreme kada se prvi put osetila potpuno odbačeno i usamljeno.

Njene mršave noge tada su visile sa jedne druge šolje, a male ruke držale su se čvrsto sa strane, po podne prvog dana trećeg razreda – najnižeg koji je nudila Ženska škola Lindenvud. Ali Meri nije bila u toaletu zbog telesnih potreba. Samo je tražila neko osamljeno mesto da razmisli. I možda da se isplače. Dvanaestogodišnja Sofi upravo je bila upisana u gimnaziju, a desetogodišnja Šardi u peti

razred. Pred odlazak iz Nape, najstarija sestra je obeležila tri tačke na karti Sjedinjenih Država kako bi Meri videla kakav je međusobni položaj njihovih novih škola. Kada je Meri spojila tačke, dobila je trougao koji je sekao granice Konektikata, Masačusetsa i Rod Ajlanda.

Meri je nekako pregrmela beskrajnu patnju nepomičnog sedenja u tihim kancelarijama dok su odrasli pričali o njoj kao da nije tu, a potom vrpoljenja na tvrdoj školskoj stolici sve do kraja tog prepodneva, pitajući se dokle li će trajati nastavnčin monolog.

Zaključila je da je grozno kad si nov u odeljenju. Niko nije pomišljao da joj kaže čak ni u koje vreme da očekuje užinu. Pošto je konačno zazvonilo školsko zvono, osećala se kao nevidljiva dok su je grupe rastorokanih devojčica gurkale tamo-amo kroz vijugave hodnike ka mirisu hrane od koje joj se prevrnuo želudac, iako doručak nije bila ni takla. Potom je upala u njoj nepoznate rituale i mirise kafeterije kad je stala u red što je vodio od ulaza u trpezariju, grčevito držeći u tankim rukama teški poslužavnik s jelom, a zabrinutim očima prečešljavajući okrugle stolove već pune nasmejanih, većinom starijih učenica. Na kraju nije imala drugog izbora do da zauzme poslednju praznu stolicu, pored neke dece već zadubljene u razgovor o časovima, o dečacima, o nastavnicima koje ona nije znala. A povrh sve te muke, bila je zaboravila i da uzme pribor za jelo, pa je morala pred svima da ustane i po drugi put.

Tog popodneva je pronašla utočište tu, u toaletu, jedinom prostoru gde je mogla da sedi i tiho jeca za mamom, sestrama i vinogradima u kojima su provodile beskrajne sate igrajući se žmurke među urednim špalirima čokota, i brale pregršti žutog cveta slačice da ih poklone dadiljama.

A sada, posle dvanaest godina, u tom toaletu u San Francisku, Meri je zurila u svoje ispucale, od rada obojene jagodice prstiju sve dok se nisu potpuno rasplinule i stopile od suza.

Drugo poglavlje

Zamisao Marka Njumana bila je da obilazi studentske izložbe koje se organizuju na kraju školske godine ne bi li pronašao neki svež talenat. Šefica u *Haringtonu* mu je donekle popuštala i zato je to mogao da radi. Da je bilo po njenom, on bi se još zamlačivao s bajatim, starim, proverenim prodavcima.

Pošto je pronašao mesto za parkiranje, prošao je peške kroz čitav kampus Gejtsovog koledža za umetnost i dizajn, a onda ustanovio da je stigao do pogrešnog zdanja, pa morao da udari natrag. Verovatno je propustio govore, ali to mu nije ni bilo važno. Prijemi su za prijatelje, porodicu, kolege. Mark je tu došao isključivo da bi video radove.

Pretražio je tog proleća umetničke škole u Čikagu, Majamiju i Njujorku i sve dosad ga ništa nije općinilo. Gde su ti novi talenti? Možda je Glorija u pravu – ove njegove ekskurzije nisu vredne truda.

Krenuo je da razgleda dvodimenzionalnu umetnost, video-instalacije, keramiku i skulpturu, čuvajući ono najbolje za kraj. Neužurban, sistematski obilazak galerije bio je njegov metod da pronade vitrinu s nakitom, i po običaju je to pretvorio u igru, pustivši da napetost raste dok je odlučivao koju će vitrinu razgledati prvu, a koju će ostaviti da bude poslednja.

Kada je konačno stigao do vitrine u sredini sale, njegovo oko što je budno šetalo naglo zastade na pet pljosnatih

pletunica, spojenih vertikalnom kopčom. Metali koji su se tu smenjivali – žuto, belo i ružičasto zlato – podarili su jednostavnom dizajnu draž svežine. Kraj njega je, blago ukri-vo, počivala mastiljavoplava kartica s rečima NAGRADA ZA OTKUP, dodata u poslednji čas brižljivo aranžiranoj postavci. Taj komad je mamio da ga posmatrač dodirne, pomiluje – što je uvek znak valjanog umetničkog dela. Nije ni čudo što je Gejtsov koledž odabrao da ga kupi za svoju stalnu postavku među svim drugim radovima ostvarenim te godine.

Mark diže pogled; entuzijazam mu je rastao sa svakim trenutkom. U galeriji je bila ostala tek šačica ljudi, tiho okupljenih na suprotnoj strani sale. Spretno je pokušao da zavuče prste u razmak između poklopca i boka vitrine. *Zaključana*, naravno. Izvadivši juvelirsku lupu, sagao se sasvim blizu, upinjući se da pregleda komad što bolje može kroz sloj stakla i da pročita ime na ručno ispisanom kartončiću privezanom svilenim koncem.

„LAŽNI SJAJ.“ Dodatno otežavajuće okolnosti. On je želeo *pravo* ime. A sa druge strane, majstorstvo dizajna i izrade bilo je *nesvakidašnje*. Nije nikada mogao da se nadi- vi šta se sve može postići jednostavnim oruđem u darovitim rukama. Njegov posao jeste bila prodaja, ali dizajn mu je bio strast. Dizajn, jelo i ragbi, tim redosledom.

Pustio je lupu da padne, obešena o crnoj oputi oko njegovog vrata, pa posesivno obuhvatio šakama uglove široke vitrine; puls mu je ubrzao od uzbuđenja izazvanog ovim otkrićem. Mora da tu ima nekog na dužnosti, nekog kod koga je ključ.

Prijem se sada već stvarno bližio kraju; sve više poseti- laca se odvajalo ka izlazu. Mark nije video nikog sa služ- benom legitimacijom. Prišao je otpozadi dvema ženama, možda i studentkinjama.

„Oprostite.“ Glas mu je zazvučao iznenadujuće smireno s obzirom na to kako mu je snažno udaralo srce. „Samo da vas nešto kratko pitam.“

Mlade žene se dopola okrenuše, bezizraznih lica, odme-
ravajući ga donekle razdraženo. A onda im se oči istovre-
meno zaokrugliše; obrnuše se ka njemu i obe razvukoše
mače osmehe.

„Samo izvolite“, mazno izgovori niža, vatrenog izgleda,
a Mark na trenutak ugleda sjajni pirsing na sredini njenog
jezika.

Polako, mala. Dodavola. Morao bi češće da nosi ovu
staru majicu.

„Tamo ima jedna narukvica od kombinovanih metala, s
kartončićem na kojem piše *Lažni sjaj*. Osvojila je Nagradu
za otkup. Znete li čiji je to rad?“

Osmesi im se skiseliše. Devojka s plavom kosom i teto-
važom od šake do ramena zausti nešto da kaže, ali prekide
je Pirsovana.

„Pojma nemam“, upade, zagledajući Markovu lupu.
„Nego, imate li vizitkartu ili tako nešto? Mogu da se ras-
pitam.“

„Bio bih veoma zahvalan“, kaza on zavlačeći ruku u
zadnji džep.

„Ja sam Rejn, a ovo je Čelsi.“ Rejn obori kapke, provla-
čeći dugačak pramen crne kose između zdepastih prstiju,
a onda ga zabaci.

„Mark Njuman.“ Odvojio je nekoliko vizitkarata i pru-
žio im ih raširene u vidu lepeze.

„Iz *Haringtona*?“ Osmeh joj se iz običnog zavodničkog
preobrazi u neskriveno koristoljubiv, pri čemu se ukazaše
divni beli zubi. Gledani svaki za sebe, bili su to savršeni
sitni biseri, ali tako u nizu stvarali su utisak vučjeg keženja,
što je bilo krajnje neprijatno.

„Drago mi je što smo se upoznali. Ako naletite na auto-
ra *Lažnog sjaja*, recite joj – ili njemu – da me pozove.“

Vratio se do vitrine, snimio nekoliko fotografija kroz
staklo, pa izašao iz zdanja.

Već je bio zaboravio te dve studentkinje, ali tada ih
ponovo opazi na drugoj strani ulice u odnosu na galeriju,

i dalje pognute nad njegovom vizitkartom kao da im je ona ključ što vodi do Svetog grala.

Nije uspeo da se uzdrži od osmeha. Za ambicioznog mladog dizajnera nakita, to i jeste Sveti gral.

Idući ka svojim kolima, izvadio je telefon i potražio na internetu *Lažni sjaj*, ali nije dobio nikakav rezultat.

Ništa, pozvaće fakultet, odmah izjutra.

Razveseljavalo ga je to napeto iščekivanje. Nagrada za otkup? Pokazaće on njima šta je otkup.